

si bé, essent adaptació d'un original francès, no es pot assegurar que no s'inspiri en un mot del seu model. — 4 És veritat que, a Estaon, ahora, contestaren amb *lák* a la meua pregunta 'aiguamoll'; i no estic ben segur que no hi hagués malentès (un aiguamoll és el gran lloc del llot a l'alta muntanya), car a Esterri de Cardós declaraven que «quan un estany és petit i poc fondo se diu un llac»; i, si coexistissin, sembla que la distinció hauria de ser l'oposada. — 5 El testimoni donat pel *DAG*. (i copiat per *AlcM*) 10 que a Andorra és «alud, montaña de nieve movedi-za» és, en canvi, recusable: evidentment nota passada a Aguiló per algú que no gosava escriure en català, i llavors serà en realitat *llau* (com diuen a Andorra etc. per *allau*), sigui per confusió de l'in- 15 formant o per lectura de *c* per *u* en la seva escriptura. — 6 «*Llach*: llot» i «*llacós*: llotós» (Lab. 1840); si bé Belv. no aclareix el sentit d'aquell, implica el mateix amb «*llacós*: llotós». Si del fet que CRos i Sanelo posin junts «*llach*: lago» i «*llachs*: lagos» vo- 20 llem deduir que també coneixien *ii*, ja ens excediríem, car es pot tractar d'altres sentits o de no res semàntic. Ja és més suggestiu el que Jacme Marc (1123) admeti com a rims diferents dos mots *lach* seguits, junt amb *sach*, *ubach*, *flach* i les formes (se- 25 gurament verbals) *ensach* i *enlach*, com sigui que això sembla apuntar al verb tan usual *enllacar* 'omplir de llot', i com a rims són ben acceptables dos homònims de sentit tan diferent com 'estany' i 'llot'; no és, però, deducció segura: no hi ha tal cosa en 30 Aversó, i si bé posa *enlbarcar* entre un sens-fi de rims en *-ar* (1476), això ens fa pensar que pugui tractar-se d'un deriv. de *LACA*: que, ben mirat, també podria ser-ho *enlbarc* de JMarc; en efecte, els deficients lexicògrafs valencians moderns només registren *en-* 35 *llacar* = *llacar* «zulacar» o sigui marcar amb laca. — 7 També podria ser un neutre plural, partint d'una variant *LACUM*, cf. aquell *LACUA* a què ja m'he referit més amunt. — 8 Sobre el bavarès *lacke* = oc. *laco*, convé que un dialectòleg germanista estableixi 40 si no es poden aparionar amb l'a-al. ant. *labha*, que sembla ser manlleu del llatí *lacus*, i si no basten llavors els detalls de fonètica local dels parlars oberdeutsch. — 9 Canvi de sufix que no es repeteix pas en català, car el poble de la punta NE. de Cerdanya és *La Llaguna* i no pas *Llagonne* com l'escriuen els francesos, per ultracorrecció de la pronúncia ross. de *-ona* = *-úna*: en efecte, jo l'he sentit amb *ú* a tots els pobles que encara distingeixen les dues vocals. — 10 Trad. coetània catalana de les Profecies de Merlí, text castellà escrit entre 1369 i 1377 (*RFE* 25 xxv, 395, 396). — 11 «*Lacuna* que dicitur Palma», com a afrontació d'Olèrdola a. 991, «*lacuna* Lantana en un de 1076 i d'altres, *Orígenes*, p. 145 (¿no s'havia de llegir *fant' Anna*?). Essent també doncs 35 amb *-c* la forma valenciana: per més que CRos doni «*llaguna*: laguna», hem de creure que és per castellanisme. No és estrany que MilàF no vacil·lés a restaurar la forma amb *-c* puix que, essent penedesenc, sentia el nom de *La Llacuna* des de jove, i va fre-

qüentar molt el poble quan recollia per al *Romllo*: va recollir-hi 24 cançons i variants d'altres (com anota ell mateix en l'exemplar de mà) i hi va col·leccionar materials: és la 8.ª població per ordre d'abundància entre 50 on va recollir, per tot Catalunya (veg. el volum Pujol-Puntí, pp. 30 i 25). — 12 Cf. «tenia set d'assaborir la *llecor* de les cretets turpituds de la seva esposa, *llecor* cremadora com extreta de brases d'infern», Ruyra, *La Parada*, p. 182. És clar que en ell i en VCatalà ja no podem estar tan segurs que no estiguin sota la influència dels mestres mallorquins; de tota manera, i per més que aquesta influència «*non liquet*», i resti cosa incerta, encara menys hi ha de líquid en això ni en allò. — 13 *Nàufrecs*, p. 84; *Herois*, 70. No estem pas segurs que l'accent fos obra dels autors i no de correctors (a *Nàufrecs* no posa accent en els paroxítons), però deu anar amb è en la primera ed. de l'obreta de Ruyra (a *Marines y Boscatges*), car d'aquí hagué de treure el mot el dicc. de Vogel (primer que el registra), amb la definició de 'pedra esquistosa' («*schiefergestein*») que té l'aire de resultar d'una pregunta directa de Vogel a l'autor. Però Fabra i Montoliu en publicar el *DAG*, no tenen menys probabilitat d'haver preguntat a Ruyra; *AlcM* accentua *llécol* i posa 5 *é* a totes les notacions fonètiques, base no pas més ferma que les anteriors, en formes que no atribueixen a les Illes, donades les habituds d'aquest dicc. En conclusió és segur que *llécol* existeix, no ho és tant que hi hagi *llécol*, però encara hi ha menys base per negar que existeixin tots dos. — 14 Joan Sales i Vallès em diu que a Valldara és *lakerél* (o *llic-?*), mentre que a Siurana diuen *rekorél*: anant a Siurana (des de Prades crec), per la carretera, es passa pel *řako řekorél* (probablement < *řako de rek-*), on n'hi ha tant per terra que rebenta cada dia els pneumàtics (1981). Forma dissimilada: és preciosa perquè és una dissim. que difícilment es pot concebre sinó en l'etapa *lecorell*, abans de la palatalització de les *L*-inicials (la qual, però, en terrenys mossàrabs degué ser de data posterior a la del cat. or.). 15 Ni s'ha de dubtar d'aquesta *L*-no palatal que ja ens anomena Bosch de la T. ni donar-li importància: dissimilació òbvia. — 16 *GGRV*, prov. València II, 4, 8, 572, 69. En la mateixa obra: «Bélgida --- en terreno terciario (margas hojosas o *llacovera*», p. 26; però no podem fer cas més que de la definició «margas hojosas», no de la forma d'aquesta variant, i menys venint de Sarthou que no era de Xàtiva (sinó de la Pna. de Cast.), per més que hi visqué tants anys, llavors des de no gaire; almenys en els pobles més importants, havia de refiar-se de reports d'un cronista municipal; i ni ell mateix, ni aquests, eviten els errors de còpia, ni és inversemblant que es tracti dels estralls que feia llavors el dicc. de Llombart. — 17 Alart, *Privilèges*, 154; *CoDoACA* XII, 121; *InuLC*, s. v. *farga*. També el primer està en llatí, cosa que dada aquesta grafia ja bastaria per descartar la bàrbara pronúncia *leká* que li donen els francesos, turistes i fins oficials